

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 22Csp/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418200920
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Matayová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2018:1418200920.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Matayovou v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o. so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: P. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, 841 03 Bratislava, o zaplatenie 1.711,64 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti 257,60 Eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania
z a s t a v u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a v zastavenej časti nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 55,28%.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.053,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.253,54 Eur od 05.05.2015 do 29.01.2018, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne: zo sumy 1.203,54 Eur od 30.01.2018 do 15.03.2018, zo sumy 1.153,54 Eur od 16.03.2018 do 23.05.2018, zo sumy 1.103,54 Eur od 24.05.2018 do 02.07.2018, zo sumy 1.053,54 Eur od 03.07.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 44,92%.

O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ō v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca (spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s.) sa žalobou zo dňa 15.02.2018, doručenou tunajšiemu súdu 22.02.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.711,64 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.711,64 Eur od 05.05.2015 do zaplatenia z titulu nesplatennej pôžičky. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 20.06.2014 uzavrel so žalovaným zmluvu o pôžičke č. 7139226, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku vo výške 2.000,- Eur. Podľa zmluvy o pôžičke žalovaný mal splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 58,73 Eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 3.523,80 Eur. Do dňa podania žaloby žalovaný z uvedenej sumy uhradil 746,46 Eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, pôvodný žalobca listom zo dňa 27.02.2015 vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok s upozornením na možnosť zosplatenia úveru. Nakoľko žalovaný na výzvu nereagoval, pôvodný žalobca úver zosplatil dňa 19.04.2015, o čom žalovaného informoval listom zo dňa 29.04.2015. Žalovaný do dňa podania žaloby dlžnú sumu neuhradil

2. Uznesením zo dňa 22.06.2018, č.k. 22Csp 39/2018-59, súd pripustil vstup spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. do konania na miesto pôvodného žalobcu.

3. Súd doručil žalovanému žalobu spolu s prílohami a výzvou na vyjadrenie sa k žalobe dňa 17.04.2018. Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril.

4. Podaním doručeným súdu 06.07.2018 vzal žalobca žalobu v časti istiny vo výške 57,60,- Eur (zmluvné poplatky) spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť bez uvedenia dôvodu. Zároveň súdu oznámil, že žalovaný od podania žaloby uhradil žalobcovi sumu 200,- Eur. Z uvedeného dôvodu vzal žalobca späť žalobu aj v časti istiny 200,- Eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania. Vo zvyšnej časti žalobca trval na podanej žalobe a navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.454,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.654,04 Eur od 05.05.2015 do 29.01.2018, úrok z omeškania vo výške 5% ročne:

zo sumy 1.604,04 Eur od 30.01.2018 do 15.03.2018,

zo sumy 1.554,04 Eur od 16.03.2018 do 23.05.2018,

zo sumy 1.504,04 Eur od 24.05.2018 do 02.07.2018,

zo sumy 1.454,04 Eur od 03.07.2018 do zaplatenia.

5. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

6. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

7. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu v časti istiny vo výške 257,60 Eur spolu s úrokom z omeškania späť pred prvým pojednávaním, súd konanie v tejto časti zastavil.

8. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP. Žalobca, ktorý späťvzatím žaloby procesne zaviniel zastavenie konania (vzal žalobu späť bez uvedenia dôvodu v časti 57,60 Eur), by bol povinný nahradiť trovy konania žalovanému v tejto časti. Na druhej strane žalovaný svojim konaním, keď po podaní žaloby čiastočne zaplatil žalobou uplatnený nárok v sume 200,- Eur, by v tejto časti bola povinný žalobcovi nahradiť trovy konania. Súd preto skúmal v zastavenej časti pomer zavinenia žalobcu a žalovaného na zastavení konania, pričom dospel k záveru, že žalovaný zaviniel zastavenie konania v rozsahu 77,64 % (200,- Eur z 257,60 Eur) a žalobca v rozsahu 22,36 % (57,60 Eur z 257,60 Eur). Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v zastavujúcej časti úspešný v rozsahu 55,28%, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v zastavujúcej časti v rozsahu 55,28%.

9. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na termín 09.07.2018, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Právny zástupca žalobcu podaním doručeným súdu 06.07.2018 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a žiadal, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie predvolania mal vykázané fikciou doručenia dňa 24.05.2018. Súd preto v zmysle § 180 CSP vec prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: zmluvou o poskytnutí najľahšej pôžičky zo dňa 20.06.2014, predžalobnou upomienkou zo dňa 27.02.2015, kópiou obálky na č.l. 18, oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 29.04.2015, prehľadom splátok a úhrad na č.l. 20-21, žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 21.05.2018, Prílohou č. 3 Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2018, poštovým podacím hárkom na č.l. 58 a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 20.06.2014 zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky č. 7139226, na základe ktorej sa zaviazal žalovanému poskytnúť finančné prostriedky vo výške 2.000,- Eur a žalovaný sa zaviazal pôžičku splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 58,73 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 28,10 %, priemernou RPMN 18,90 %, celkovou sumou k zaplateniu vo výške 3.523,80 Eur. Nakoľko si žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy uhradiť záväzok riadne a včas

právny predchodca žalobcu listom zo dňa 27.02.2015 vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok v sume 179,- Eur do 05.04.2015 s upozornením na možnosť zosplatnenia. Vzhľadom k tomu, že žalovaný na výzvu nereagoval a dlžné splátky neuhradil, právny predchodca pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 19.04.2015. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaný uhradil z požičanej sumy uhradil 746,46 Eur.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

15. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

18. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania

19. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom

21. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

22. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

23. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

25. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka platného k prvému dňu omeškania, dlžníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

26. Podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. (v znení účinnom ku dňu omeškania) výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 20.06.2014 vznikol záväzkovo právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, a to uzavretím zmluvy č. 7139226, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému finančné prostriedky vo výške 2.000,- Eur, ktoré mal žalovaný splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 58,73 Eur. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd za preukázané, že žalovaný z požičanej sumy uhradil celkovo 746,46 Eur. Nakoľko si žalovaný riadne a včas neplnil záväzky vyplývajúce zo zmluvy, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 27.02.2015 vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok v sume 179,- Eur do 05.04.2015 s upozornením na možnosť zosplatenia. Vzhľadom k tomu, že žalovaný na výzvu nereagoval a dlžné splátky neuhradil, právny predchodca pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 19.04.2015.

28. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a/, písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver v rámci svojho podnikania a žalovaný pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci podnikateľskej činnosti. Vzhľadom k tomu, že išlo o spotrebiteľský úver, uzatvorená zmluva musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy však súd zistil, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/, písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

29. V zmluve je uvedená iba výška mesačnej splátky 58,73 Eur. Takéto určenie nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko žalobca neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup žalobcu považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

30. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C 42/2015. V tejto súvislosti súd konštatuje, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Na viac súd poukazuje aj na samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že

zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 58,73 Eur spotrebiteľovi nie je zrejmé, koľko má uhradiť na istinu úveru a koľko na odplatu veriteľa titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade jednoznačne môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu k článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov.

31. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 71/2017, ktorý uviedol, že „v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2015 v ods. 17 súd vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutiami krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 01.01.2013. V danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem

a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.“

32. Rovnako z úverovej zmluvy nie je možné zistiť ani údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v zmluve. Význam uvedeného ustanovenia spočíva vo vedomosti spotrebiteľa o hraničnom termíne dokedy musí úver uhradiť už pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak posúdiť, či je vôbec spôsobilý v takom časovom horizonte úver splatiť. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Pokiaľ je v zmluve uvedená len formulácia konečnej splatnosti úveru v znení „6/2019“ takéto znenie súd nepovažuje za súladné s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Neurčité ustanovenie konečnej splatnosti úveru má ten istý účinok, ako keby zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala.

33. Vzhľadom k tomu, že uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keď absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti a o výške mesačnej splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. f/, písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi vzniklo právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, bez úrokov, poplatkov, zmluvných pokút, upomienok. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.000,- Eur, pričom z prehľadu splátok a úhrad mal súd za preukázané, že žalovaný z uvedenej sumy uhradil splátky vo výške 746,46 Eur. Na istine teda ostala do dňa podania žaloby nesplatená suma 1.253,54 Eur. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby v časti istiny 200,- Eur zo strany žalobcu v dôsledku úhrad žalovaného tak napokon na istine zostala nesplatená suma 1.053,54 Eur, v ktorej časti považoval súd žalobu za dôvodnú a žalovaného zaviazal na zaplatenie tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

34. Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd ho zaviazal aj k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.253,54 Eur od 05.05.2015 do 29.01.2018 a následne úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.203,54 Eur od 30.01.2018, ktorú sumu súd následne ponížoval s ohľadom na jednotlivé úhrady žalovaného. Priznaná výška úrokov z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. - k uplatnenému dňu omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 % (od 10.09.2014 do 15.03.2016) a 0% (od 16.03.2016) + 5 percentuálnych bodov.

35. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo. Žalobca žiadal uložiť povinnosť žalovanému zaplatiť mu sumu 1.454,04 Eur spolu s príslušenstvom (po čiastočnom späťvzati istiny 257,60 Eur). Súd priznal žalobcovi sumu 1.053,54 Eur s príslušenstvom. Úspech žalobcu v pomere k žalovanej pohľadávke teda činí 72,46 % (1.053,54 Eur z 1.454,04 Eur). Úspech žalovaného v pomere k žalovanej pohľadávke potom činí 27,54 % (400,50 Eur z 1.454,04 Eur). Odrátaním úspechu žalovaného od úspechu žalobcu vyjde čistý úspech žalobcu v pomere 44,92 %. Súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,92 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie.